

לקוטי אמרים

פרק כט אך עוד אחת צריך לשית עצות בנפשו'
 הבינונים אשר לפעמים ועתים
 רבים יש להם טמטום הלב שנעשה כאבן ולא יכול
 לפתוח לבו בשום אופן לעבודה שבלב זו תפלה.
 וגם לפעמים לא יוכל להלחם עם היצר לקדש עצמו
 במותר לו מפני כבדות שבלבו וזאת היא עצה היעוצה
 בזהר הקדוש דאמר רב מתיבתא בגן עדן אעא דלא
 סליק ביה נהורא מבטשין ליה כו'. גופא דלא סליק
 ביה נהורא דנשמתא מבטשין ליה כו' פי' נהורא
 דנשמתא שאור הנשמה והשכל אינו מאיר כל כך
 למשול על חומריות שבגוף. ואף שמבין ומתבונן
 בשכלו בגדולת ה' אינו נתפס ונדבק במוחו כל כך
 שיוכל למשול על חומריו' הלב מחמת חומריותו וגסותו
 והסיבה היא גסות הקליפה שמגביה עצמה על אור
 קדושת נפש האלהית ומסתרת ומחשיכה אורה. ולזאת
 צריך לבטשה ולהשפילה לעפר דהיינו לקבוע עתים
 להשפיל עצמו להיות נבזה בעיניו נמאס ככתוב ולב
 נשבר רוח נשברה היא הס"א שהיא היא האדם עצמו
 בבינונים שנפש החיונית המחיה הגוף היא בתקפה
 כתולדתה בלבו נמצא היא היא האדם עצמו. ועל
 נפש האלהית שבו נאמר נשמה שנתת בי טהורה היא
 שנתת בי דייקא מכלל שהאדם עצמו איננו הנשמה
 הטהורה כי אם בצדיקים שבהם הוא להפך שנשמה
 הטהורה שהיא נפש האלהית הוא האדם וגופם נקרא
 בשר אדם. וכמאמר הלל הזקן לתלמידיו כשהיה הולך
 לאכול היה אומר שהוא הולך לגמול חסד עם העלובה
 ועניה הוא גופו כי כמו זר נחשב אצלו ולכן אמר שהוא
 גומל חסד עמו במה שמאכילו כי הוא עצמו אינו רק
 נפש האלהית לבד כי היא לבדה מחיה גופו ובשרו
 שהרע שהיה בנפש החיונית המלובשת בדמו ובשרו
 נתהפך לטוב ונכלל בקדושת נפש האלהית ממש
 בצדיקים.